

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Det var jo en interessant forelæsning, vi fik, om bogføring fra Venstres ordfører. Jeg kan forstå, at Venstres bogføringsprincip er, at hvis man har en udgift, som man har brugt til noget godt, skal den bogføres som indtægt. Det er jo en interessant måde at arbejde på. Jeg er helt sikker på, at det ry, som SF i starten af 1980'erne lidt uberettiget havde for at ville bruge nationalproduktet to gange, overtrumfer Venstre langt med den metode. Hvis alle udgifter, der er anvendt til noget godt, kan bogføres som indtægter, er der jo ingen grænser for, hvor langt cirkuset kan trække.

Det, jeg syntes var mest interessant ved hr. Hansen-Nords indlæg, var egentlig, at Venstre meldte sig fuldstændig ud af debatten om at få løst dette problem. Venstre anerkender ikke dagsordenen for de forhandlinger, der foregår i øjeblikket med regeringen, med erhvervslivet og med de politiske partier, fordi Venstre simpelt hen ikke anerkender, at der er noget problem. Venstre vil ikke anerkende, at vi har en manko i forhold til at nå CO₂-målsætningen. Man kan egentlig undre sig over, hvorfor Venstre møder op til de forhandlinger, når der ikke er noget problem. Og jeg vil gerne spørge hr. Hansen-Nord, hvorfor man deltager i nogle forhandlinger, der skal føres om en emnekreds, hvor man ikke anerkender at der overhovedet eksisterer noget problem?

Endelig forstod jeg det sådan, at Venstre under alle omstændigheder ville være kategorisk imod, at man indførte CO₂-afgift isoleret set i Danmark. Det er jo også logisk, for når man i ca. tre år har kæmpet indædt for at fjerne en afgift på 35 kr. pr. ton, kan det jo være lidt svært pludselig at gå ind for en på 200 kr. pr. ton.

Derfor må jeg spørge hr. Hansen-Nord, om man ikke kan konkludere, at det er meningsløst at forhandle med Venstre på dette område. Man anerkender ikke problemkredsen, og et af de midler, der nødvendigvis skal i spil i debatten, vil man kategorisk afvise at være med til. Derfor må jeg spørge, om der overhovedet er nogen grund til at diskutere videre med Venstre i denne sag.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Det er jo sådan, at vi har kendskab til en politiker, der engang har sagt ordene om, at man har et standpunkt, til man tager et nyt. Det har jeg

fornemmet var noget, der kunne ske over en udviklingsperiode af et vist åremål, men jeg har alligevel i al venskabelighed et spørgsmål til hr. Peter Hansen-Nord, og jeg vil her tillade mig at citere lidt fra dagbladet Børsen den 25. maj sidste år, altså for mindre end et år siden. Deraf fremgår det, at Venstres grønne provo, den energipolitiske ordfører, Peter Hansen-Nord, over for dagbladet Børsen fastslog, at miljøafgifter er et brugbart og effektivt styringsinstrument i miljøpolitikken. Og han opfordrede sit parti til at opgive felttoget mod CO₂-afgiften og sætte andre og vigtigere ting øverst på den politiske dagsorden.

Jeg vil gerne spørge hr. Hansen-Nord, hvad det er, der har ændret sig siden maj måned. Der må være sket et eller andet.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg vil gerne begynde med det sidste indlæg. Man kan læse aviser på mange måder, og man kan forstå ting på mange måder, men jeg vil gerne sige, at det, der var indgangsvinklen til ovennævnte artikel, var en diskussion, hvor jeg ønskede, at CO₂-afgiften skulle gøres modregningsberettiget for erhvervslivet, og så kunne den gælde for forbrugeren. Så ville den virke som en almindelig energif afgift. Det vil også fremgå, hvis hr. Martin Glerup læser mere i stykket.

Når det gælder de øvrige spørgsmål, tror jeg ikke rigtig, man har hørt efter, hvad jeg har sagt. (*Protest*) . . . Det er muligt, men så er jeg ikke helt sikker på, man har forstået det. Man laver en plan i 1990, og dens målsætning står vi bag, men når vi går ned i planen, må vi konstatere, at en hel række forhold, der er taget op i mellemtiden, ikke er blevet korrigeret ind i planen.

Hvorfor er de ikke det? Hvorfor er der ikke blevet ført regnskab med de tiltag i form af miljøforbedrende foranstaltninger, der i mellemtiden har fundet sted?

Jeg synes, det er rimeligt at stille os selv det spørgsmål, om det kommer på plussiden, kreditsiden, af vores CO₂-regnskab, hvis vi lader være med at foretage miljøforbedrende foranstaltninger af forskellig slags. Det er jo det, det gør.

Herudover var der et godt andet eksempel, som alene eliminerede hele problematikken. Jeg må igen spørge, hvorfor man bruger internationale tal, når man taler om energieffektivitet. Hvorfor bruger vi ikke de danske tal, som er 50